

primis accideret rectus iste corporis habitus: sed quoniam impedit ossium structura, quam sequitur corporis vniuersi figura, ideo cetera animalia prona, solus verò homo rectus incedit. Debebat profectò Aristoteles si id ex calore pendet, ostendere aliquam differentiam inter masculum & foeminam, vt in iuncturis capitis, & cerebri fieri tradit. Quur enim in aliquibus, in alijs verò nequaquam parit diuersos effectus, mutatque structuram diuersus calor? Quur etiã volucres agilitatem, & aptitudinem ad volandum non dicuntur habere propter calorem? quandoquidem calor non minus est motus causa, quam aliarum rerum, quas illi tribuimus, plus certè quàm ratio, & aliæ causæ postulent: dum enim omnia, calido, frigido, humido, & sicco, tribuimus, ignoramus quid à formis rerum proueniat, quid structuram singularum partium, & vniuersi corporis sequatur: quid ob materiam fiat. Nequit ergo Arist. docere modum, quo cor à cerebro refrigeretur: Aueroes autem, & alij Aristotelis interpretes, rationem huius refrigerationis, quæ rentes, aiunt ideo cor refrigerari à cerebro, quòd spiritum vitalem refrigeret: quæ opinio imprimis Aristoteli repugnat, qui per connexionem partium contrariarum, temperiem huiusmodi fieri tradit. Aliud præterea est, spiritus emissos à corde refrigerari, aliud cor ipsum temperari: nam si qui sunt huiusmodi spiritus, postea quam ad cerebrum peruenerunt, & refrigerati sunt, illic manent, necessarij ad obeundas cerebri functiones, aut certè per supremam partem dissoluntur euanescentque: quo fit vt cordi nullam temperiem asserre possint. Quòd si credimus cor refrigerari à cerebro, quia pituitosum humorem gignat, deorsumque mittat, erramus: nam vt Aristoteles scribit, vbi hoc fit, per antiperistalam contrahitur calor versus cor, ibique augetur, nequaquam verò minuitur. At si quis diligenter expendere velit, quæ Aristoteles de hac re scribit, aliud fortè inueniet, quæ Galenus intellexerit, aut vulgus philosophorum, & medicorum credat. Non enim cor à cerebro refrigerari pronunciat Aristoteles, sed aduersus cordis calorem naturam opposuisse cerebri frigiditatem, vt ex contrarijs partibus vniuersum corpus mediocrem temperiem assequatur, id autem non est cerebrum esse factum ad cordis refrigerium, sed ad totius corporis temperiem, quæ ex cerebri frigiditate, & caliditate ex illius opinione mediocris euadit. Verùm etsi hæc est Aristotelis opinio, tamen illa vitio non caret, quòd nullum alium vsum, nullasque actiones, nullamque aliarum rerum originem cerebro concesserit. Deinde quòd natura temperiem, & mediocritatem ex hæc diuersarum partium compositione, & connexionem nequaquam quærat: Sic enim oportebat aduersus siccitatem, & duritiem ossium, pulmonis calorem, & molliem, aliarumque partium excessus, immodicas qualitates contrarias in alijs partibus moliri: quod nostra corporum constitutio minimè ostendit: emendat enim natura excessus cordis, aeris immisione, & emissionem, nec omnis quidem exuperantia requirit, quod illam temperet, si modo huiusmodi oportebat partem esse, vt suos vsus, & functiones commodè exercere posset. Sed hæc obiter sunt dicta de vsu, quem præstare cerebrum cordi, & corpori putat Aristoteles.

Non posse vnum constitui principium in corpore animalium, vt Aristoteles arbitratur. Cap. III.

LIVD verò quod scribit Aristoteles, oportere vnum statui principium, nisi quid prohibeat, ad quod reliqua omnia referantur, admittitur quidem, sed prohibent multa, ne hoc in corpore animalium fiat, ac illud quidem primum, quòd quum ab illo principio prodire necesse sit ea instrumenta, & partes, quæ vim emanantem ab eodem spargunt in vniuersum corpus, nequeat aliquid in corpore constitui, quod commodum exortum vniuersis præbeat. Quum enim oporteat aliam esse naturam venarum, quàm arteriarum, & neruorum, quo pacto (quæso) potuisset natura partem aliquam formare adeo multiformem, vt ab illa tam diuersa, tamque varia instrumenta enascerentur? Præterea publica hæc instrumenta necesse est in suo ortu crassa esse, vt ab illis vniuersæ corporis particule ramos sumant sibi necessarios ad proprium vsum. At tanta non est cordis, vel alterius membri, quod principatum affectare possit, magnitudo, vt omnia valeant ab eo enasci, & aptum locum in eodem obtinere: oporteret præterea neruos à diuersis partibus oriri, & illas ita esse affectas, vt vna durior, alia mollior existat: propterea quòd necesse est, neruos quosdam esse mollissimos, quales sunt, qui ad sensum duntaxat sunt comparati, vt visorij, auditorij, quique olfactus sunt instrumenta, qui adeò molles sunt, vt vix differre putentur à mucositate, & cretaque pituita: alios verò durissimos, per quos scilicet motus partium vnà cum sensu exercetur: ostendat autem Aristoteles in corde hanc substantiæ diuersitatem, diuersos hos neruos, differentesque illorum exortus, quæ quidem apparent in cerebro, & spinali medulla. Nam a cerebro molliores, a spinali verò medulla duriores enascuntur. Quod si dicat aliquis se id posse facere, repugnantem omni sensu, & ratione, illud certè quo pacto docere poterit, neruos qui sensum olfactui præbent a corde oriri? Ideo enim Aristoteles cor principium potius, quàm hepar esse putat, quòd illius

fitus